

Teater.

E. Rahmani operett „Eesti mees“ mis eila õhtul „Estonia“ neljandat korda ette kandis, ei peida eneses mitte just rohket määrat niisugusid omadusi, mis seda toodet meie publikumile iselooms. meeldi-koaks suudaksid teha. La lähed. meeleolude, ja nimelt pörutavate meeleolude kirjutamise peale väljast: teksti peanomentideks on siin hingeline heitlus lähe isiku vahel — lojane siis draamale — ja välispõhine mandwer-dajate rütm-ragim. Muusikale on siin rõb-lemisi kaunis teisejärguline — maalim, ele-ment tükete või rütmust-andem osa antud, ja ei või ütelda, et see muusika, peale tubli tantsum- ja marsirütmuse, eneses suuri wäär- tusi sisaldaks, — teistes meile „Estonia“ kaudu pakutud operettides on minu seas kergeladabiliste motiivide wõistlustust end märksa rohkem avaradanud. Minu seas kuul- dub Lörentzi laul „Ma olin pime, ei ol- nud ime“ oselt kui mõni kriteerium, kuigi ta muusikaliselt pea-õegu iluta on. Nüüd pööras lojane (Risa osas) ilmutab end „Eel- gäses mandweris“ ka enam-wähem rahul- dawa wõistlustust.

Rahmani Aleksei rahulolewast. Pea- sähepanema ümber igatahes aga he. Bir- na lojamaratõe ladettweebina teine õh- ku jõul enese peale — mõistlik ja hoo- ots Aleksei (nimelt teises maatuses Ri- sa laulu ajal).

Osawõttad oli wähesõitu. W.

„Päevaleht“ № 239, reedel,

11. oktoobril 1913